

Pay-per-point

Clubs op zoek naar sportief resultaat, het zegt u wellicht iets. Clubs op zoek naar inkomsten, het zegt u wellicht ook wel iets. In Nederland koppelt FC Den Bosch de twee aan elkaar. Met de pay-per-pointseizoenskaart betalen supporters pas wanneer hun club succes boekt. Voor de één een slimme innovatie, voor de ander een knieval naar wispelturige puntenconsumenten in plaats van échte supporters-in-gede-en-kwade-wedstrijddagen. Die laatste kennen ze maar al te goed op De Bosuil, waar ondanks 13 (excuseer: 12 + 1) jaar van Royal Antwerp FC in de donkere krochten van tweede klasse het volk *handstrouw* bleef komen. En nu nog meer, nu stamnummer 1 het ook in eerste goed blijft doen. Pay-per-point? De *Great Old* zou ook financieel scoren. (MH)

WALTER VAN STEENBRUGGE

Geen hoogmis

Op 26 en 27 oktober vond in Den Haag een tweedaags congres over Internationaal Sportrecht plaats. De organisator, het T.M.C. Asser Instituut, heeft een rijke traditie op het vlak van interuniversitaire, mondiale uitwisseling van kennis en onderzoek rond sportrecht.

Het congres trok veel volk, men kwam vanuit alle windhoeken. Het sportrecht als regulator van conflicten rond de sport heeft immers veel aan belang gewonnen.

Sport heeft de laatste jaren een heel belangrijke plaats ingenomen in het maatschappelijk leven. Het is niet langer een hobby, maar big business geworden en heeft zich direct en indirect in het economische weefsel vastgezet. De salarissen van de topsporters, de geldsommen die in de transferwereld circuleren, de merchandising, de bouw van voetbalstadions, tv-rechten, commerciële deals en de intrede van al dan niet schimmige makelaars werden de laatste jaren in de sport druk besproken.

Gezien de nieuwe plaats die de sport op de maatschappelijke ladder heeft ingenomen, hebben ook het recht en de

regelgeving in meerdere mate hun intrede in de sport gedaan. Het arbeidsrecht (problemen rond salarissen, arbeidsvoorwaarden ...), vennootschapsrecht (clubs die zich heel divers organiseren), commercieel recht (overeenkomsten van allerlei slag tussen sporters en clubs, of tussen sporters en commerciële entiteiten, merchandisingcontracten ...), strafrecht (sancties, schorsingen, dopingzaken), administratief recht (problemen van subsidiëring van stadions, wet op de overheidsaanbestedingen ...), intellectueel eigendomsrecht (het recht van de sporter), aansprakelijkheidsrecht ... Kortom, de meest diverse takken van het recht vind je terug op en naast het sportveld.

Komt daar nog bij dat de meeste geprofessionaliseerde sporten zich in een internationale context situëren, zodat het spel van de sport niet ophoudt bij de nationale kruitlijnen. Wat dan weer betekent dat er conflicten kunnen rijzen tussen de nationale rechtsregel en de internationale normen van diverse internationale sportfederaties.

Op de studietweedaagse (waar overigens weinig sprekers de gave van het woord hadden, waardoor wazigheid troef was) bleek dat er weinig tot geen transparante en goed opgestelde codices (wetboeken) over sportrecht bestaan die voldoende waarborgen bevatten opdat alle partijen (de

individuele sporters uiteraard inbegrepen) op een faire en evenwaardige wijze aan de beslechting van een conflict kunnen deelnemen.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) is blijkbaar bij veel sportregelgevers nog niet bekend, zodat vele procedures (denk aan arbitrages en tuchtprocedures) de toets van het eerlijk proces zoals vastgelegd door het EVRM, niet doorstaan. Nochtans kan de impact van bijvoorbeeld disciplinaire sancties voor de sporter of de sportclub professioneel levensbedreigend zijn. Indien er een sanctie wordt uitgesproken, dienen conform vaste rechtspraak van het EVRM nochtans de regels van het Europees Verdrag obligaat toegepast te worden. In concreto staan we hier nog heel ver vanaf.

Ook stellen zich nog tal van problemen bij de onafhankelijkheid van de rechtsprekende organen die in de schoot van de sportfederaties zijn opgericht. In een aantal gevallen zijn er situaties waarbij de beslissende instantie tegelijkertijd rechter én partij is. Voer voor juristen en creatieve advocaten dus. En vooral veel rechtsonzekerheid, die ook op de studiedag niet kon worden weggenomen. Geen hoogmis voor het sportrecht dus. Ik vertrok richting België met de enige zekerheid: te weten dat we nog veel niet weten. ■

